

поято му са видѣ помалко черна отъ обикновенното, и на която коренитѣ наченвахъ да ставатъ червеникавы.

«Надѣхъ са, рече той съ безпокойствие, че нема да са забави зарѣчката ми!»

И дръннхъ звънеца толкози силно, щото безъ малко бы го строшилъ; а горкитѣ клеветы, които чакхъ въ голѣмия салонъ, като са споглѣдахъ единъ другый, пошепенхъхъ си:

«Види са че голѣмы работы и важны дѣла са разискватъ въ този часъ.»

Слугата са върнхъ въ стаята оплашенъ.

«Нема ма тука, рече герцогътъ важно, но ако доде нѣкой отъ Мадритъ . . . слушай.»

И макаръ че бѣхъ самы, пришушна му нѣщо на ухото и послѣ приложи на високо:

«Разумѣ ли?»

Слугата наведе раболѣиенъ вратъ и излѣзе.

Като изглѣда нѣколко минути въ оглѣдалото енагата си, която бѣше и висока и симметрическа, като са порадва на тънкитѣ си и изящны крака, както и на шитото си съ злато облѣкло, той присиди себеси, и като че укоряваше самъ себеси за времето което изгуби напраздно, той са повърнхъ при трапезата, отстрани натрупанитѣ писма и книги, зе четири-петъ пера и гы подрѣзваше за развлечение.

Нѣколко минути бѣ занетъ той съ важното туй дѣло, дѣло много обикновенно у политицитѣ отъ колкото бѣхмы си помислили. Тутакси са чу едно глухо хлопане на едни малкы вратца, на-лѣво отъ огнището, тайны и покриты съ завѣса.

Герцогътъ станхъ разсърденъ на онѣзи които го отвличатъ отъ важното му занятие; той отвори и рече съ любезенъ тонъ:

«Графинята д'Алтамира!»

Бѣше една роскошна госпожа, но не вече млада . . . грѣшката не бѣше нейна; тя бѣше еще хубавица, и заклѣла са бѣ да е таквази сѣкоги, колкото ѝ бѣ възможно! И наистина тя си устоя на клѣвата. Сичкитѣ подвигы на всеразрушающето време